

ஐய்யுய்யு ததோட்டம் எப்பதோது உருவானதென்று
இந்நாள் வரலா
எவராலும் அறிய முடியவில்லை.
எத்தனை மரங்கள்
எத்தனை சடிகள்
எத்தனை வகைகள்
காலத்தின் இடையறாப் பயணத்தில்
உயிர்த்தும் உழைத்தும்
உலர்ந்தும் உருக்குலநீந்தும்
தொடர்ச்சியாய்
உயிர் வாழ்க்கை தொடர்கிறது.

* * * * *

சில காலம் முன்பு
ததோட்டத்தினோர் மலையில்
ஆலமரமொன்று எழுந்தது நிற்கக் கண்டனே.
விந்தையொன்று அதனில் உண்டு.
பொதுவில் மாறுபட்டு
தகிக்கும் சிவப்பு நிறத்தில் அது நிற்கக் கண்டது
அதனை சிலாகிப்பது இயல்பாயிற்று.

அவ்வப்போது வீசும் காற்றில்
அம்மரத்தின்
இலகைகளும், கிளகைகளும்
தாங்கி நிற்கும் விழுதுகளும்
எழுப்பும் பரேரசைசலில்
காற்று பயந்தோடும்.
நிலம் மெல்ல நடுங்கத் தொடங்கும்.
மற்ற மரங்கள் செய்வதறியாது
தலகைகூனியும்.
ததோட்டக்காரர் சுற்றி நின்று விழிப்பார்.

ஆச்சரியம் மெல்ல வளர
தொலைவில் நின்றே நோக்கி வந்தவன்
அந்த ஆலமரத்தின்

Written by

Saturday, 31 October 2009 07:51 - Last Updated Saturday, 31 October 2009 07:54

அருகில் சலெல்லானனே.
இது என்ன விந்தை.....
மரம் பசேலாயிற்று.

“வடிகை பார் க்க வந்தாயோ”
என்று வினவியது.
பிரமித்துப் போயிருந்த நான்
ஆமென்று தலையசைத்தேன்.
மெல்லச் சரூமிய மரம்
மீ ண்டும் பசேயது.

“நண்பனே, நீ யறியாதவொரு
விடயம் சொல்வனே களே.
நன்றாக எம்மை உற்றுப் பார்.
மரத்தின் உருவில் மறைந்திருக்கும்
மனித உருவங்களைப் பார்” என்றது.

ஆர்வம் மலேட
அருகில் சனென்று உற்று நோக்கினனே.
உண்மையான...
அந்த மரம் முழுதும்..
இலகைகளும், கிளகைகளும்
விழுதுகளும்.. மனிதத் தலகைகளே.
இடையறாது நச்சுக் காற்றை உள் ளிழுத்து
அதன் நரம்பொடித்து
உயிர்க் காற்றை உலகுக்கு
அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
இங்கே பல மரங்கள் செய்யத் தவறியதை
பலகாலமாய் சலிப்பின்றி
செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எனக்கூர்ந்து நோக்கிய மரம்
“ஏன் தயங்குகிறாய்?
வா, நீ யும் எங்களோடும்
இணைந்து
உயர் வாழ்வுக்காய் உழைக்கத் துவங்கு” என்றது.
பரவசத்தில் பற்றிக் கொண்டும்
மரத்தினுள் சனென்று

மலெல்ல உழகைக்கத் துவங்கினனே.

பிறகுதான் தெரிந்தது,
இடையறாது உழைப்பது
எதற்கும் சூணங்காமல் உழைப்பது
வீ சும் புயல் காற்றையும்
சுற்றி வளகைக்கும் சூழல் காற்றையும்
தாண்டி உழைப்பது
சிரமமாய்த் தோன்றியது.

இப்படியொரு சிந்தனையின் ஊடான
நாளில் தான்..
கிளையிலோர் அணுவாய்
நான் கலந்திருந்த நேரத்தில்
மரத்தின் அடியிலோர் சத்தம்...
மரம் மலெலக் குனிந்தது.
வருத்தம் தொனிக்க விளம்பியது.

”நல்லு என்றொரு வரே
நம்மை விட்டு பிரிந்தது” என்றது.

நல்ல வரோய்த்தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.
மரத்தின் மவுனம்
அத்துணை கனமாயிருந்தது.
நான் அந்த வரே
இதுவரை பார்த்ததில்லை
அதன் கரலை கட்டதில்லை.
அதனோடும் பசியதில்லை.
ஆனால்...
ஆனால்...

அதனை பார்த்திருக்கிறேனென்றுதான்
சொல்ல வேண்டும்.
கரலை கட்டி இருக்கிறேனென்றுதான்
சொல்ல வேண்டும்.
பார்வையில் படாமல்

Written by

Saturday, 31 October 2009 07:51 - Last Updated Saturday, 31 October 2009 07:54

மண்ணில் மறைந் திருந் தாலும்
அமையியாய் இத தனை காலம்
அந் த நல்ல வரூம் உழதைத் ததால் தானே மரத் தின்
ஓட் டுமொத் தமாய் ஒலிக் கும் குரல்
ஓரூங் கிணைந் ததாய் தரெியும் உருவம்
உருவானது.

எனவே அறியவில்லை என்று
சொல்வது மமே பபோக் கானது.
அறிவனே என்று சொல்வதே
அர்த் தமுடயைது.

மரம் என்னிடம் மெல்லக் கட்டே டது.

” நண்பனே,
மின்னும் இலகையாய்
விரியும் கிளகையாய்
தாங்கும் விழுதுகளாய்
இருக்க எவர்தான் விரும்ப மாட்டார்...
ஆனால்,
மண்ணிற்குள் மறைந் து
இத் தனகைக் காலம்
அத் துணை இறுக்கத்தில்
இடையறாதுழதைத் து
அவ்வரேன் உறுதியை
மாண்பை நான் எங்ஙனம்
விளக்கிச் சொல்வனே?

நினைத்துப் பார்க்கிறாயா
ஓவ்வொரு நொடியும்
இயங்கும் காற்றைப் போல்
அமையியாக
முகவரிக் கான எத் தனிப்பிணி
இயங்குகிறார்கள்..
அதனை
எங்கனம்
எடுத்துத்தியம்புவனே?

இவ்வளையில
வறே சில விடயங்கள்
சொல்வனே களே!

என்னிடம் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதால்
மட்டும் பயனில்லை.
அதனையே ஒரு சாதனையாக
எண்ணி மகிழ்கிறாய்.
பசையைக் கண்டால்
பதறிப் போகிறாய்.
சுவரொட்டி என்றாலே
சுணக்கம் வருகிறது.
சுவரெழுத்து என்றால்
தலை கிறுகிறுகிறது.
அவசர வேலை
திடீர் ரென மூள்கை கிறது.

பிரிந்த வரின
பின்னணியில் ஒரு களேவி உண்டா.
வெறுமனே புகழ்வதால்
புகழ்ந்துவிட்டு கலைவதால்
என்ன பயன்?
நீ என்று வரோகப் போகிறாய்?
என்று உன்
சஞ்சலங்களை சாம்பலாக்கப் போகிறாய்?
என்று உன்
தயக்கங்களை தூக்கியெறியப் போகிறாய்?
என்று உழகைக் கச
சுணங்குவதில் வெட்கமுறப் போகிறாய்?
என்றுதான் உழைப்பதில்
இடையறாது உழைப்பதில்
உள்ளம் மகிழப் போகிறாய்?
முபிவாய்,

என்று நீ நல்லுவாகப் போகிறாய்?"

Written by

Saturday, 31 October 2009 07:51 - Last Updated Saturday, 31 October 2009 07:54

களேவிகள் எதிரொலித்தபடி இருந்தன.
அனல் காற்று வீ சிக்கொண்டிருந்தது.
இந்தக் களேவிகள்
எனக்கு மட்டும் தானா?
அப்படியானால்....

நாம் என்று பதில் சொல்லப்போகிறோம்?

ஆகஸ்டு 15, 2000 அன்று தோழர் நல்லு ஒரு சாலவை விபத்தில் பலியானார்.
உசிலை வட்ட விவசாயிகள் விடுதலை முன்னணியில் அதன் ஆரம்ப காலம் முதல்
முன்னணியாகச் செயல்பட்டு வந்தவர் அவர். தோழரின் மறைவை அடுத்து மதுரையில்
நடந்த அஞ்சலி கூட்டத்தில் புரட்சிகர மாணவர் இளைஞர் முன்னணி மாணவர் ஒருவர்
வாசித்த கவிதை இது.